

ներով և Հայաստանի խորն եղող մի քաղաքի մէջ, ուր այնքան դժուար է ուսուցչական ընտիր մարմին մը համախմբել և կըրթական բարձրագոյն միջոցներ հայթայթել: Տեսչական տեղեկագիրներէն կիմանամք թէ վարժապետանոցի բարձրագոյն կարգի աշակերտներն 16 տարեկան պատանիներ են ընդհանրապէս, ուրեմն, մի տարի է, նոքապիտի աւարտեն գլուզական շրջանն և պիտի լինին 17 տարեկան ուսուցիչներ. Ըլդիտեմք թէ ինչ կարելի է ակնկալի և այսքան մանուկ վարժապետներէ, ենթազրելով իսկ թէ հանձար ունենան, մանաւանդ ոյտուհետեւ որ հայաբնակ գաւառաց մէջ դաստիարակի պաշտօն վարող անձ մը պարաւոր է շրջահայեց խոհականութիւն ունենալ, տեղի ըլ տալու համար այն անհիմն և անիրար կասկածներուն՝ որք այսօր դժբաղդաբար կը ծանրանան վանայ վարժապետանոցին վրայ և որք գուցէ այսուհետեւ, մինչ կան մեր հայրենի հողին վրայ բազմաթիւ գաւառներ, որք բոլորովին անլոյս մնացած են և պէտք ունին արտաքին օգնութեան: Վան, որ ունի Խըրիմեաններ և Սրու անձականցներ, պէտք չունի մեր առաջնորդութեան, ում սակայն կը կարօտին մեր այնքան լքեալ արհեսակիցներ: Եւ, եթէ հարկ է անաշառութեամբ ամբողջացունել այս բազդատութիւն, վան մասամբ ապերախտ գտնուեցաւ անձնուէր Փորթուգալեանի և մինչեւ իսկ Ընկերութեան գէմ, նման Ալաշկերտի և Մարաշի որք ըլ պիտի մնան անպատճիժ եթէ ըլ գան ուղղութեան, մինչ շատ քաղաքներ և գիւղեր ընտիր տրամադրութեամբ և թախանձագին կը դիմեն Միացեալ Ընկերութեանց հոգատարութեանն:

Եթէ Ընկերութեան գլուզներէն մին պակսեցունելը կը տարեցունէ ըգմեզ, միւս կողմէն կը միիթարուիմք մտածելով թէ

ամբողջ ընկերութեան կը սպառնան
Տնօրէն ժողովն կը կարծէ թէ Միացեալ
Ընկերութիւնք, որք նպաստ կախնալին մի
աղքատ ժողովուրդէ, և որք, իրենց պա-
հեստի գումարը կիսելու մօտեցած, 5 ամ-
սուան ծախուց բաւելու չափ ստակ հազիւ
ունին այսօր, այնքան ձիգերով հաւաքուած
լումայն շռայլօրէն վատնած կը լինին և թէ
շարունակին Վանայ դպրոցի 59 ուսանող-
ներուն համար զոհել տարեկան 700 օսմա-
նեան ոսկի, մինչև Ալիւրի 128 ուսանողներն
կը կրթուին տարեկան 30 ոսկիով, որ գրե-
թէ կը նշանակէ դաստիարակել Ալիւրցի
աշակերտն տարեկան 1 մէծիտով և Վանցի
աշակերտն 60 մէծիտով, կամ 1 դպրոցի և
59 ուսանողի մի քիչ բարձր կրթութեանն
յատկացունել մի գումար որով կարելի է
հոգալ 23 նախակրթարաններ և 3,500 ու-
սանողներ:

Եւ ի՞նչ գայթակղութիւն ազդին առջե, որք այնքան նշանաւոր անձինք ընծայած են ազդին, իսկ 5 գիշերօթիկ ներէն, որոց համար ծախքեր եղած են ցարդ, կրնամք երեքը, որք կրտսեր են, փոխադրել Կոփայ մէջ մեր ունեցած գիշերօթիկ վարժարանն, և երկու զարգացեալներն փոխադրել Էջմիածնայ Գէորգեանն, Վեհափառ Կաթողիկոսի նախապէս տուած արտօնութեանն Համեմատ:

Հարուսար աղաքսոր սս, ասպայման վարժապետանոց առնուած են. այս աշակերտաց ոչ մին գլեթէ դասատու ըլլալու մըտադիր է. աղքատներէն երեք կամ չորս հօգի կը գանուինս՝ Եւ ինչ ամօթ մեզ համար, երբ յիշեմք թէ այս մեծատանց կը բաշխուի այն գումար՝ զոր ամեն ձըմո. կը հայթայթէ մեզ պարագանակ է սն...:

Ամփոփելով մեր խօսքեր, կը կրկնեմք ձեզ թէ Վան քաղաքը պէտք չունի Միացեալ Ընկերութեանց, որոց սակայն կը կարուաին մեր հազարաւոր եղբայրներ և քոյրեր, այնպիսիք որք գլեթէ օտարացած են ազգութենէ, կրօնէ և լեզուէ, և որք մեր օրով և մեր աշքին առջև կը կորչին հետզհետէ: Ո՞վ պիտի խնամէ գանոնք, ո՞վ պիտի

Տնօրէն ժողովոյ խիզճը շը ներեր շարունակել այս ընթաց և դպրոց բանալ անդուր կայ արդէն, ձեռնպահ մնալով անդպրոց վայրերուն մէջ, ուր կրթութեան առունն իսկ չէ լսուած, որ, պարզ խօսելով, կը նշանակէ սե հաց ունեցողին ձերմակտարու ջանալ, փոխանակ սովեալին սե հաց հայթայթելու։ Վան հարուստ է և պէտք չունի մեր նպաստներուն, զորս արդար է յատկացունել այն աղքատ գտառներու որք ամեն օր ինամ և օժանդակութիւն կը ինդրեն մեր ընկերութենէն, և որոց ստիպուած եմք ժխտական պատասխաններ տալ ցաւօք սրտի։ Վան լուսաւորուած է բաւական իւր տեղական դպրոցներով, որոց հասուցած աշակերտներէն ոմանք դասաւու են մեր վար-

(Մասիս)

ՆԱՄԱԿ ԹԻՒՐԳԻԱՅԻ

—
L. *Georgi*, 30 *anniversar*.

Ինչպէս զրել էի «Մշակին», թէ հայոց հարը 15 օրից յետ կը մտնէ պաշտօնական բանակութիւնների շրջանը, ծշղութեամբ այդպէս եւաւ. ամսիս 28-ին ժամի երկուսին կէսօրվանից ետ, որ ըստ տաճկաց ժամ 9 $\frac{1}{2}$ կանէ, հինգ մնձկետութիւնների ներկայացուցիչները առաջի իստր ունեցան ուռւսաց գեսպանատանը հայոց անդիքի մասին: Արդէն զիտէի Ներսէս պատրիարքից, որ մեր խնդրի խնդիրաատիվը պիտի առնէ ուսաց գեսպանատունը, որը ամենայն իրաամբ աւելի շահ ունէ Ռուսիայի միլիոն ու կէս պատակների երեք միլլիոն արինակիցների վիակը բրտի առնելու մէջ, քան թէ Անդինան, ամ ուրիշը: Այսպիսով հինգ մնձ տէրութիւնների լիազօրներ, բոլորն էլ լի ամենայն համակրանով դէպի մի թշուառ և որբ ազգի դատը առափի սրոշումը կայացրին ուռւսաց գեսպանատանը, որին պիտի այնչափ ուրախ լինի ի հարկէ իւրաանչիւր ուռւսաստանցի հայ, որը Ռուսաստանի դատի համար թափած իր արեան կաթիւները ու օր վարձատրվելիս է տեսնում իր մարդասէր ուրութեան, աղդու միջամտութեամբ ի նպաստայաստանի փրկութեան:

Առաջի նիստի մէջ կայացրած որոշումը սրչափ և հետաքրիր լինի ձեզ համար իմանալ իր մանամանութեանց մէջ, գարձեալ ձեզ շատ լաւ այտնի պիտի լինի որ այդպիսի բաներ շտաեշտութեամբ մատչելի չեն հասարակային գիւղութեան: Այսուամենայնիւ իմ իմացածիս չափ որդումը կայացած է նորա մէջ, որ անմիտապէս խմբագրի ծանուցագիր թիւրքիայի աշութեան, որի մէջ առանց որ և է աւելորդական բարձրագույն գործութեան մէր այդ կորովի օրդանը աւելորդական բարձրագույն գործութեան մէր այդէսէս է շարժվում կովկասի հայ ժողովուրդը: գոնէ մեր տեսնելով, բերանը բացած նա միայն յօրաննում է. կարծես քուն է գալիս, երբ նորա հետ խօսում են իրանց օրդանի վիճնայի մէջ օգնութիւն հասցնելու վրա: Միթէ այնչափ անսիրտ կարելի է կարծել կովկասի հայերին՝ (խօսքը ի հարկէ հարուստների վրա չէ, որոնք ոչ խիզճ ունեն և ոչ սիրա), որ նոքա անտարբեր կերպով կը նստեն կը նայեն այն ժամանակ, երբ աշխարհս ստեղծվելուց յետ հայերին ջատագով մի հատ օտար գրող գոնվեցաւ, միթէ կարելի է թոյլ տալ մտածել, թէ այդ գըրովը պաշտպանութիւն չը պիտի գտնէ չորսհինգ միլլիոն հայ ազգի կողմից. լաւ ազգ կը լինենք այն ժամանակ ոչ միայն այդ օտարի, այլ ևս բոլոր օտարների առաջ, երբ «Journal d'Orient» կը հրատարակէ մի օր թէ «Ոչինչ խըրակոյս չը գտնելով հայոց կողմից, ևս դադարում եմ նոցա հետ որ և է առընչութիւն ունենալուց»: Լաւ ազգ կը լինենք այն ժամանակ....

Ոչ, այսչափ խայտառակութեան բնաւ չեն թոյլ տայ համանեն մեզ այն ազնիւ մարդիկ, որոնք «Մշակի» խմբագրատունը հեղեղեցին իրանց նուէրներով յօդուա իրանց տածկահայ սովեալ եղբայրներին: Երբ այդ ազնիւ մարդիկ գեռ կենդանի են, վհատվելու ոչինչ չունենք զես: Երէկվայ «Journal d'Orient»-ում կարգացի մի բոցային հրաւեր գէպի ամբողջ մարդասէր նւրօպան ձեռք կառկառելու և փրկելու խեղճ գարեւոր նահատակներին մարդակրծան և աշխարհաւեր բարբարոսների ձեռքից: Քանի զընում է մեր այդ կորովի օրդանը աւելի է

անութեան կարծ ու կտրուկ կերպով պատաս-
տան պահանջմի այն ամբողջ շարք հարցերի,
որոնք կառաջարկվեն ծանուցագրի մէջ ամենայն
ստութեամբ և էսերգիայով։ Տարակոյս չը կայ,
ու այդ հարցերը այնպիսի կերպով են ձևակերպ-
ած, որ էլ երգդիմի և օդային պատասխանին
նաւ չը պիտի կարողանան հանդուրժել։ Ուրեմն
ոկու-երեք օր գուցե չի անցնի, որ հեռազերը
եղ հազորդէ այդ յիշատակագրով սկիզբ առած
այց հարցի պաշանական յուղում։

Մի կողմից, այս, պարագաները քիչ ուշացած և հայոց հարցի այս տարրուայ մէջ վերջանալու սմար, որովհետեւ ամառը արդէն անցած է և առ Հայաստանի դառնաշունչ ձմեռը, որ կարող բաւականին արգելառիթ լինել բարենորոգ-անց գործերի համար, բայց միւս կողմից ամեն ան կախված է դեսպանների տրամադրութիւ- նց, որը, փառք Աստուծոյ, շատ զօրեց կերպով պաստառը է հայոց դատը քաշքրտանքներին գցելու համար։ Նախ լորդ Վիլֆերինը պիտի

շնասահ երևապարզ գուրս գալ Անգլիայի ժողովի առաջակա մասնակի, որը այնչափ դովեց և չնորհակալ լաւ Գօշէնից, որի ներկայութեամբ է. Պօլսի ջ երկու մեծ հարցեր լուծվեցան: Ի հարկէ դրդ Գիւքիերինը չի ուզի, որ Անգլիայում ասեն է նա մի հաս հարց էլ չը կարողացաւ վերջաց- լ: Միւս կողմից Քրանտիական դեսպան պ. ասան շատ հաշիւներ ունի տաճկաց հետ, որոնք յնչափ իսուսաբնացը նորա ազգային և անձ- ական արժանապատւթիւնը, չարժանացնելով ան սուլթանի ընդունելութեան, երբ նա ու- ւում էր մնաք բարով ասել, երբ մի երկու ամիս ուաջ հրաժեշտով Քրանտիա էր գնում: Ասում են այդ վարժունքից յետ նա որոշեց յօրը առաց որ ո չ գոտարութեան կարող են ստանալ «Journal d'Orient», որը ձանաշված է ինչպէս ուսուաց և հայոց հաւասար բարեկամ:

Չը մտանամ ասել ձեզ մի հետաքրքիր նորու- թիւն, մեր բարեկամ դօկտօր Փեշթիմալչեան այս- օր առաջարկեց Միացեալ ընկերութեան ընդհա- նուր ժողովի մէջ ուղարկել երկու ներկայացու- ցիչ այս տարգայ Թիֆլիսում լինելի վարժապե- տական ժողովին: Միացեալ ընկերութիւնը ըն- դունեց այդ առաջարկութիւնը, հետագրելով այսօր Թիֆլիսի թեմական տեսչին թէ երբ կը լինի ժողովը: Ուրեմն առիթ կունենաք շու- տով տեսնել այստեղի մանկավարժներից երկու- սին և ձանաշել նրանց:

Գրիգոր Նիկողոսեան

«ՄՇԱԿԻ ՀԵՌԱԳԻՐՆԵ

ՄԻԶԱԶԳԱՅԻՆ ԸՆԿԵՐՈՒԹԵՆԻՑ

Այս ամենը դիցուք թէ շատ լաւ, բայց այսի մի մեծ բուգում ինչ է շնուռմ նոյն ինքը ր ազգը, երբ նորա արժանաւոր պատրիարքը կու ձեռքով կպած մեծ պետութիւնների եան. «Գրիկեցէք Հայաստանս» է կրկնում այսափ նպուգն յամպութեամբ. ինչ է շնուռմ, ասում է, այսպիսի ժամանակ նոյն ինքն ազգը. Գիւք թէ կ. Պօլսի մէջ չունենալով ոչ մամուլ ուրիշ տեսակ առաջնորդներ, նա օրօրում է

Խմբագիր—Հրատարակող ԳՐԻԳՈՐ ԱՐԾՐՈՒՆԻ

